

Liebes Berlin

Fa poques setmanes vaig tenir l'oportunitat de viatjar a Berlín, feia temps que volia conèixer aquella ciutat i he de reconèixer que no podia haver escollit millor destinació. Una mica com en un conte de fades, a l'arribada a l'aeroport ens va sorprendre una nevada que havia emblanquit tota la ciutat. Tot i la neu, la ciutat funcionava amb tota normalitat. És una ciutat amb personalitat, cosmopolita, amb barris completament diferents, on encara és present el seu passat dividit entre orient i occident. Enormes avingudes, carrers amples, grans places.

Per tota la ciutat et trobes una gran quantitat de parcs i jardins que t'imagines com de verds i bonics han de ser a l'estiu. Gent amable, poc trànsit i una bona xarxa de transport públic, la fórmula d'èxit per a una ciutat millor, que et fa sentir bé. Sorpren la gran quantitat d'edificis de formigó sense cap interès arquitectònic i tenen la seva explicació en una construcció ràpida per la necessitat de crear habitatge després que la ciutat fos gairebé destruïda amb els bombardejos de 1945. És també ciutat de monuments i museus, i de cafès entranyables on recuperar-te del fred i passar una estona amable. I també la ciutat de l'art urbà. Els mercats nadalencs, plens de gom a gom en aquesta època en què es fa fosc abans de les quatre de la tarda, són la cirereta d'un lloc que enamora.

I malgrat el fred i la neu, es fa agradable passejar per Berlín. No costa imaginar-te escenes que et transporten a pel·lícules d'espionatge, la història es respira a la ciutat. La invasió de Napoleó, el nazisme, la Segona Guerra Mundial, la guerra freda... I encara és més fàcil en escenaris mítics com la porta de Branderburg, el mur de Berlín o el Checkpoint Charlie. Però no tot és bonic. El camp de Sachsenhausen et connecta amb la part més fosca de la seva història i et deixa un regust amarg. No cal dir que el passat nazi és una part de la història que no els agrada, però tot i així, ni l'amaguen ni ho disfressen. Cal tenir memòria perquè no torni a passar. El desencís és que el món no n'aprèn. I la lliçó, com aquella mateixa societat ha lluitat contra tot intent de revifar-la.